

želství rozvedeno. (Viz k tomu rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 579 a 7439 sb. n. s.). Dovolatel není tedy v právu, vycházejí z předpokladu, že na rozluce manželství nemá viny. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 1705, 3861, 7439, 7758, 7962 sb. n. s., a rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni Gl. Ung. nová řada čís. 1147 dovolává se žalovaný neprávem, neboť mají jiný skutkový podklad než rozepře, o niž jde. Podle rozhodnutí čís. 1705 a 3861 nemůže ovšem manželka požadovati na manželovi výživné, nebylo-li při rozluce uznáno na vinu manželovu, než v těchto případech šlo o rozlukový rozsudek, v němž bylo vysloveno, že se manželství rozlučuje bez viny manželů, kdežto v rozepři, o niž právě jde, platí, jak doličeno, výrok rozvodového rozsudku, že rozvod zavínil dovolatel, i pro rozluku sporného manželství. Rozhodnutí čís. 7439 sb. n. s. mluví přímo proti dovolateli, neboť vyslovuje ovšem zásadu, že i manžel, jenž podle rozvodového rozsudku byl uznán vinným rozvodem, jest oprávněn domáhati se rozluky podle §§ 15 a 16 rozlukového zákona, než obsahuje také výrok, že předpisu § 17 rozlukového zákona o převzetí rozhodnutí o vině do usnesení povolujícího rozluku manželství jest použití obdobně i v případě rozluky podle § 16 rozl. zákona. Rozhodnutí čís. 7758 sb. n. s. nedopadá, jelikož se zabývá otázkou, zda pro nárok manžela, jenž nemá viny na rozluce, podle druhé věty § 1266 obč. zák. jest závažno, zda rozluka byla vyslovena rozsudkem, či usnesením, a zda si při rozluce vyhradil nárok na výživné. Toto rozhodnutí považuje tyto okolnosti za lhostejné a klade důraz jen na to, že k rozluce manželství došlo z viny manžela, na němž se nevinný manžel domáhá náhrady škody podle § 1266 obč. zák. Také rozhodnutí čís. 7962 má jiný skutkový podklad než spor, o nějž jde, a vyslovuje zásadu, že rozloučená manželka nemůže na manželi požadovati výživné podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. n. s., třebaš pravoplatnost rozsudku vyslovujícího rozluku manželství nastala teprve po podání žaloby o výživné. Totéž platí o rozhodnutí bývalého Vídeňského nejvyššího soudu Gl. Ung. nová řada čís. 1147. Že se žalovaný osnovy nového občanského zákonníku neprávem dovolává, uznává sám již tím, že vychází z nesprávného předpokladu, že na rozluce sporného manželství nemá viny. Dovolatelovo tvrzení, že žalobkyně má sama dostatek vlastních prostředků na výživu, nemá opory ve skutkových zjištěních nižších soudů, naopak vysvítá z nich pravý opak. Žalovaný se dovolává tudíž také v tomto směru neprávem rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 1595 sb. n. s., podle něhož manželka se nemůže domáhati nového spořádání majetkových poměrů (výživného) ve smyslu § 19 rozl. zák., má-li sama dostatečné vlastní prostředky vyživovací, což ovšem v tomto případě nebylo prokázáno.

Čís. 9767.

Vzdal-li se žalobce při prvním ústním jednání nároku na částku převyšující 5.000 Kč, stal se dovolaný okresní soud příslušným k projednání a k rozsouzení rozepře.

(Rozh. ze dne 27. března 1930, R I 114/30).

Žalobce zažaloval proti žalovanému na okresním soudě 5.000 Kč a udal ohledně příslušnosti, že místo 5.470 Kč vzhledem k příslušnosti okresního soudu požaduje jen 5.000 Kč, započítávaje 425 Kč, jež má žalobcova manželka zaplatiti žalovanému. Při roku dne 28. listopadu 1929 vznesl žalovaný námitku věcné nepřislušnosti, uváděje, že ze žaloby nevyplývá vzdání se nároku na částku převyšující 5.000 Kč. Po té prohlásil žalobce, že se výslovně vzdává nároku, pokud převyšuje 5.000 Kč. Žalovaný nebyl srozuměn se vzdáním se. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. **D ů v o d y :** Žalobce vzdáním se omezil žalobní nárok na 5.000 Kč a tím založil příslušnost okresního soudu. Prohlášení žalovaného, že s tím nesouhlasí, jest zcela bez významu, ježto žalobce jest vždy oprávněn, by bez změny žalobního důvodu omezil žalobní žádání. Ježto omezením se stal okresní soud příslušným, nebyl tento soud oprávněn vysloviti svou věcnou nepřislušnost.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Dovoláný okresní soud nebyl sice v době podání žaloby podle § 55 poslední věta j. n. věcně příslušný k projednávání tohoto sporu, ježto pohledávka žalobcova činila přes 5.000 Kč, a jen tím, že si žalobce z této své pohledávky srazil v žalobě započtením 425 Kč příslušejících žalované straně, dospěl k zažalovaným 5.000 Kč, než žalobce vzdal se při prvním ústním jednání nároku na částku převyšující 5.000 Kč a tím stal se dovoláný okresní soud k projednání a rozsouzení tohoto sporu podle § 49 čís. 1 j. n. věcně příslušným. Tímto právním názorem neocitá se dovolací soud v rozporu s rozhodnutím čís. 3334 sb. n. s., ježto v onom případě šlo o odlišný skutkový děj, šlo tam o obmezení žalobního nároku, původně podle žaloby 5.000 Kč převyšujícího, pod 5.000 Kč, kdežto v souzeném případě jde o vzdání se zažalovaného nároku, pokud částku 5.000 Kč převyšoval.

Čís. 9768.

K povolení oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědicova (§ 812 obč. zák.) stačí motivované tvrzení navrhovatele, že by jeho nárok mohl býti ohrožen smísením pozůstalosti se jměním dědicovým, aniž jest třeba důkazu neb osvědčení objektivního ohrožení, ledaže by dědic dokázal, že jest navrhovatelova obava zřejmě bezpodstatná.

Návrhu na oddělení jmění není na překážku ani to, že byla dědici přenechána správa pozůstalosti.

Přípustnosti návrhu není na závadu ani to, že se odkaz týká jen nemovitostí.